

ΤΟ ΧΩΜΑ

Λατρέψαμε το χώμα που μας γέννησε.

Γεμάτοι Ελλάδα οι αιώνες πίσω μας.
Γεμάτες μόχθο οι μέρες γύρω μας.
Ευτυχισμένα τα γαλήνια χρόνια μας
μέσα στην πατρογονική κληρονομιά.

Κάποτε όμως ήρθαν απ' αντίκρυ οι βάρβαροι.
Ήρθαν μ' αστροπελέκια και καμένο σίδηρο
και σκόρπισαν παντού τον πόνο και το θάνατο.

Τώρα, στα κάστρα, στα λιμάνια, στα οδοφράγματα,
στέκουν ασάλευτοι, βγαλμένοι από τα σπλάχνα της
οι νέοι Διγενήδες κ' οι Αντρόνικοι.
Στέκουν όλοι μαζί, σαν ένας άνθρωπος.
Στέκουν και μάχονται γιαυτή τη γη που τους ανάστησε.
Στέκουν και πέφτουνε ορθοί στον τόπο που τους γέννησε.

Κρατάνε ακόμη αυτοί που μείνανε
το χώμα στη σπασμένη απαλάμη τους,
το χώμα τ' ακριβό που τους γιγάντωσε.

Οι μέρες τρέχουνε, οι αιώνες φεύγουνε.
Όμως το χώμα μένει πάντα αθάνατο
και μια καινούργια φύτρα αρχίζει μέσα του.
Μια φύτρα, που βαθιές οι ρίζες της
θ' αντέξουν την αντάρα και τη θύελλα,
ώσπου, μ' ένα καράβι, θάρθει κάποτε
ο νέος Θησέας να πνίξει το Μινώταυρο.